

A young man and woman are embracing in a park. The man is wearing a light blue shirt and the woman is wearing a white patterned blouse. In the background, the Eiffel Tower is visible through the trees. In the foreground, an elderly man with white hair is sitting on a bench, looking down with his hands clasped in prayer.

S. Boto

God dobbelt
niet en andere
verhalen

Groteletterboek

“God dobbelt niet,” zei Albert Einstein. Hij geloofde dat God geen kansspelletjes speelt. Maar als gewone belevenissen op eens een merkwaardig tintje krijgen, kun je je afvragen of Einstein gelijk had of dat er andere krachten in het universum aan het werk zijn... Want wat als een dokterstas een heel andere inhoud heeft dan doktersspullen? En wat als gasten een wel heel merkwaardig cadeau geven? Of als je niet eens meer rustig kunt douchen?

S. Boto schrijft korte verhalen in verschillende genres, en is eveneens auteur van de populaire jeugdboekenserie *Pietje Dapper*.

ISBN 978-94-6260-285-4



9 789462 602854 >



God dobbelt niet

en andere verhalen



for the best thrill in town

Dit is een bundel fictieve verhalen. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2020 THRILLERHOUSE

www.thrillerhouse.com

Auteur: S. Boto

Omslagontwerp: Thrillerhouse

© Omslagfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-6260-285-4

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

God dobbelt niet	6
Vooruitgang	81
De dokterstas	113
Mijn eerste verhaal	144
De eerlijke wolfshond	189

God dobbelt niet

Bob Nagel had zich in zijn gemakkelijke stoel genesteld. Hij had een drankje ingeschonken wat onder handbereik stond op het lage bijzettafeltje naast zijn stoel. Hij bedacht zich droevig dat er nog niet zo lang geleden twee van die relaxstoelen hadden gestaan. Maar hij had besloten om er eentje weg te doen. De aanblik van die andere lege stoel had hem iedere keer weer een steek in zijn borststreek gegeven. Maar nu was

daar wel die kale plek, waar de stoel had gestaan. In elk geval was dat beter dan die lege stoel.

Hij zat met een half oog, en niet echt geïnteresseerd, te kijken naar een televisieprogramma. Het ging over mensen die in een vreemd en ver land een nieuwe toekomst voor hun gezin aan het opbouwen waren.

Hij hoorde een vrouw zeggen: “Ja, het is wel moeilijk hoor, vooral die taalbarrière is heftig.”

Ja, mens, dacht Bob, had dan eerst de taal geleerd, voordat je daarnaar toeging.

Hij had geen zin meer in dat klagelijke gedoe en zapte verder.

Een sportprogramma; tennis vanuit Wimbledon. Dat vond hij meestal wel

leuk; mooie dames die met wapperende, korte rokjes heen en weer renden over het gravel. Maar hij zette nu toch maar gauw wat anders op. Deze meiden gilden dat een lieve lust was, bij elke klap die ze gaven. Hij vond dat een vreselijk gehoor, dat gegil, het leek wel of ze levend gevild werden.

Er was helemaal niks leuks op de televisie. Hij keek om zich heen in zijn huiskamer. Door de twee grote ramen scheen de zon vrolijk naar binnen. Het was zomer.

De kamer vrolijkte er altijd helemaal door op als het mooi weer was. Nou, ja, zo voelde hij dat vroeger altijd, toen zij er nog was. Toen was de kamer gevuld met haar aanwezigheid en met haar vrolijke lach.

Twee jaar alweer — twee heel lange jaren — dat ze er niet meer was. Die laatste twee jaren hadden net zo lang geleken als de meer dan vijftig jaren dat ze getrouwd waren geweest. Twee lange, doelloze jaren; vier en twintig maanden van eenzaamheid en troosteloosheid. Rond zijn borst voelde hij alweer die strakke band van machteloosheid om deze zo ontzettend moeilijke periode in zijn leven.

Zijn hart was het niet, dat had de dokter hem verzekerd. Het was gewoon droefheid. Maar wat heet ‘gewoon’? Het was erger; het was bitter verdriet.

God dobbelt niet. Dat had hij altijd geleerd. Maar intussen was hij alweer twee jaar alleen...

Achtenzeventig was hij nu. Gisteren

net geworden. Zijn dochter Manon was even langs geweest om te feliciteren; dat deed ze elk jaar als hij jarig was. Verder zag hij haar nooit. Ze kwam nooit eens zomaar even langs. En zijn zoon had zijn verjaardag zeker weer vergeten. Ach, wat maakte het hem ook uit. Niks toch, alleen... als zij er nog maar geweest was.

Hij wierp een blik op de wandklok, het was een semiantieke hangklok, met veel tierelantijnen. Die had ze zo mooi gevonden. Hij vond er niks aan, te protserig naar zijn smaak, maar hij moest toegeven dat er wel een fraaie klank in de uurmeldingen zat. Hij keek peinzend naar het ding. Zou hij dat lelijke geval ook maar wegdoen? Het waren allemaal pijnlijke herinneringen